

[Børge Møller.]

ren vil foranledige, at disse anvises arbejde i opslåede ledige stillinger?»

(Spm. nr. 177).

Skriftlig begrundelse.

I Dansk Veterinærtidsskrift nr. 6 af 15. marts 1977 er der opslået en ledig stilling som distriktsdyrlæge under Landbrugets Veterinære Konsulenttjeneste.

Der er efter oplysninger fra LVK ikke fremkommet ansøgninger fra ledige dyrlæger på grund af trussel fra Den Danske Dyrlægeforening om eksklusion af medlemmer, der måtte søge nævnte stilling. Staten påføres derved en unødigt udgift, som umiddelbart forekommer at være i strid med arbejdsløshedslovens § 63.

Børge Møller (FP):

Jeg har begrundet mit spørgsmål skriftligt.

Fire gange har LVK averteret i dyrlægernes blad efter en dyrlæge til en årsløn på 200.000 kr. og med frie arbejdsforhold. Fire gange har dyrlægeforeningen advaret sine medlemmer mod at søge stillingen. Samtidig går 22 dyrlæger arbejdsløse og hæver understøttelse gennem AC-organisationen.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Hr. Børge Møller beder mig bekræfte, at der er dyrlæger, der på grund af ledighed oppebærer arbejdsløshedsdagpenge, og hr. Børge Møller har under forudsætning af denne bekræftelse endvidere bedt mig foranledige de ledige dyrlæger anvist arbejde i opslåede ledige stillinger.

Vedrørende det første spørgsmål kan jeg oplyse, at der for tiden er ca. 25 ledige dyrlæger, der for hovedpartens vedkommende bor i hovedstadsområdet.

På baggrund af det andet spørgsmål har arbejdsministeriet haft kontakt med henholdsvis Den Danske Dyrlægeforening og arbejdsdirektoratet. Det er herved oplyst, at arbejdsformidlingen anviser ledige dyrlæger på nøjagtig samme vilkår som alle andre arbejdssøgende. Det sker således oftest på baggrund af en arbejdsgiverhenvendelse eller et stillingsopslag, som arbejdsformidlingen bliver bekendt med.

Med hensyn til den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte konkrete sag om besættelse af en ledig stilling ved Landbrugets Veterinære Konsulenttjeneste kan jeg oplyse, at arbejdsformidlingen har anvist en ledig dyrlæge

til stillingen. Den pågældende har imidlertid efter at have kontaktet sin faglige organisation, Den Danske Dyrlægeforening, vægret sig ved at påtage sig arbejdet. Begrundelsen for den pågældendes vægning er, at lederen af Landbrugets Veterinære Konsulenttjeneste ifølge en voldgiftskendelse er ekskluderet af dyrlægeforeningen, og at medlemmer ifølge foreningens kollegiale vedtægter vil blive ekskluderet af foreningen, hvis de har fagligt samarbejde med den pågældende.

Arbejdsløshedskassen har på grundlag heraf udtalt, at den dyrlæge, som afslog at tage det anviste arbejde i konsulenttjenesten, ikke bør idømmes karantæne, idet der foreligger en i henhold til arbejdsløshedslovens § 63 fyldstgørende grund til at vægre sig ved at påtage sig det anviste arbejde.

Arbejdsløshedskassens indstilling er for tiden til behandling i arbejdsformidlingskontoret i København og vil i den allernærmeste fremtid blive forelagt for arbejdsdirektoratet. Den afgørelse, arbejdsdirektoratet kommer til, vil eventuelt kunne forelægges ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, men den kan ikke derfra indbringes for andre administrative myndigheder, og jeg vil derfor ikke få lejlighed til at tage stilling til den konkrete sag.

Børge Møller (FP):

Jeg takker ministeren for svaret, selv om jeg ikke tror, det løser problemerne. LVK har virket i 10 år og har over 11.000 medlemmer, for det meste landmænd med store besættninger. LVK repræsenterer altså en betydelig del af landbrugsproduktionen. LVK er banebrydende inden for det forebyggende sundhedsarbejde og gennemførelsen af nye metoder. LVK har ikke noget ønske om at komme de praktiserende dyrlæger til livs, tværtimod, de er uundværlige, men det må også være i dyrlægernes interesse, at landmændene har en rimelig chance for at overleve.

I de egne af landet, hvor dyrlægerne har fulgt med udviklingen og har forstået, at det kan være helt ødelæggende for en besættings-ejers økonomi, hvis han skal have dyrlægen i stalden, hver gang der er en gris, der går fra truget, er der ikke stor tilslutning til LVK. Der, hvor dyrlægen har gjort landmanden til sin medhjælper og blot træder til med råd og dåd, når det gøres nødt, er forholdene ideelle. Hvis alle dyrlæger havde denne indstilling, havde Den Danske Dyrlægeforening ikke be-